

Sygn. akt X Ga 159/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) Spółki Akcyjnej w T.**

przeciwko: **Z. M.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanego Z. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 stycznia 2015 r.

sygn. akt VII GC 1664/14

1) oddala apelację,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 159/15

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w T. przeciwko Z. M. o zapłatę Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 10 czerwca 2014 r. w sprawie VII GNc 1664/14 wydał nakaz zapłaty

w postępowaniu nakazowym z weksła, którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił powódce kwotę 3 943,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014 roku oraz kwotę 647,00 zł tytułem kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji utrzymał w mocy w całości powyższy nakaz zapłaty, ustalając, że powódka skutecznie nabyła w drodze cesji wierzytelność przysługującą jej od pozwanego z tytułu kosztów złomowania, wymiany lub naprawy sprzętu. Sąd Rejonowy oparł orzeczenie o przepisy art.509 kc, 481§1 i 2 kc, zapisy umowy pozwanego z cedentem, art.6 kc, 232 , a w zakresie kosztów procesu – art.98 §1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, domagając się jego zmiany poprzez uchylenie w całości nakazu zapłaty z 10 czerwca 2014 r. i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania za obie

instancje ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zarzucił wyrokowi naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art.233§1 kpc, poprzez dowolną nie zaś swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań świadków P. G., B. K., R. M., P. M.

i R. J., protokołu odbioru szalunków z 5 grudnia 2013 r. i zdjęć, skutkującą przyjęciem, że pozwany oddał powódce uszkodzone szalunki

i w konsekwencji powódka miała prawo obciążyć pozwanego kosztem zakupu nowych szalunków, a następnie wypełnić weksel na kwotę odpowiadającą temu obciążeniu, pomimo, że z materiału dowodowego wypływają wprost przeciwne wnioski,

- 206§6 kpc oraz art.217§2 kpc poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków P. M. i R. J. oraz z dokumentów w postaci H. C. oraz zdjęć na płycie CD, podczas gdy powódka mogła zgłosić wnioski o przeprowadzenie tych dowodów już w pozwie

oraz naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art.65§1 i 2 kc poprzez dokonanie błędnej, sprzecznej z treścią, zgodnym zamiarem stron i celem umowy najmu nr (...) interpretacji §8.4 tej umowy, polegającej na przyjęciu, że brak jest w umowie zakazu dokonywania cesji, a nadto, że pozwany mógł wyrazić następczo zgodę na zawarcie przez wynajmującego cesji,

- art.509 § 1 kc przez przyjęcie, że pomiędzy powódka a spółką (...) doszło do ważnej i skutecznej umowy cesji i w konsekwencji powódka posiada legitymację czynną do występowania w przedmiotowej sprawie,

- art.60 kc przez przyjęcie, że pozwany wyraził zgodę na dokonanie cesji w sytuacji, gdy wniosku takiego nie można było wywieźć z żadnego z zachowań pozwanego,

- art.10 prawa wekslowego w zw. z art.6 kc i art.232 kpc poprzez błędne przyjęcie, że pozwany nie wykazał faktu wypełnienia weksla będącego przedmiotem niniejszego postępowania niezgodnie z deklaracją wekslową, podczas gdy pozwany wykazał, że uregulował wszystkie istniejące wobec H. zobowiązania i brak było podstaw do obciążania go kosztami złomowania lub naprawy sprzętu, a kaucja pokryła wszystkie jego zobowiązania w stosunku do H..

W uzasadnieniu apelacji pozwany zawarł argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych, powołując się m.in. na zeznania świadków, dokonując ich omówienia oraz przytaczając orzecznictwo sądowe.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, w uzasadnieniu przeprowadzając polemikę z zarzutami apelacji, wspierającą stanowisko Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Sprawa rozpoznawana jest w postępowaniu uproszczonym, stąd zgodnie

z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu, oparty został o prawidłowo ustalony stan faktyczny i właściwie zastosowane przepisy prawa.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Rozważania Sądu I instancji wyczerpująco przedstawione zostały w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, w sposób spójny i logiczny, przez co spełniają wymagania określone w art. 328§2 kpc i 233 § 1 kpc. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). W orzecznictwie podkreśla się, że "ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego".

Uzasadnienie Sądu I instancji zawiera logiczne i wyczerpujące wskazania, z jakich powodów oparł ustalenia na zeznaniach świadków i szczegółową analizę przyczyn, dla jakich zeznaniom świadka P. G. odmówił wiary. Tak podane motywy są w pełni przekonujące, a zarzuty pozwanego sprowadzają się do dyskredytowania ustaleń Sądu I instancji z tego powodu, że nie odpowiadają jego wersji rzeczywistości. Brak jest zatem przyczyn, dla których ustalenia Sądu można uznać za wadliwe.

Powyższe wnioski odnoszą się do przyjęcia przez Sąd Rejonowy istnienia zadłużenia pozwanego z tytułu uszkodzenia zwróconego sprzętu.

Niesłuszny też okazał się zarzut naruszenia przepisu art.509 § 1 kc oraz art.60 i 65 § 1 i 2 kc. W tym zakresie Sąd Okręgowy akceptuje stanowisko Sądu I instancji o posiadaniu przez powódkę legitymacji czynnej w niniejszym procesie ze względu na dopuszczalność cesji. Podzielić bowiem należy wskazanie z przywołanego przez Sąd I instancji wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 czerwca 2008 r, V ACa 215/08, że umowa przelewu wierzytelności, zawarta wbrew zastrzeżeniu umownemu - dotyczącemu pacta de non contrahendo - nie jest automatycznie nieważna, lecz jej skuteczność zależy od zachowania się dłużnika, a tę zgodę można domniemywać na podstawie zapłaty dokonanej przez pozwanego w dniu 3 marca 2014 r. części należności do rąk powódki.

Zgodnie z art.207§ 6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W świetle tej normy nie sposób uznać, by wniosek dowodowy powódki z 13 listopada 2014 r. o przesłuchanie świadka P. M. i z dnia 20 listopada 2014 r. o przesłuchanie świadka R. J. oraz dopuszczenie dowodu z dalszych dokumentów przyczyniły się do przedłużenia postępowania, nadto za usprawiedliwioną należy uznać argumentację powódki, że zgłoszenie tych dowodów stało się konieczne wobec treści zeznań świadka P. G. złożonych na rozprawie w dniu 13 listopada 2014 r. Z tych powodów za niesłuszny należy uznać zarzut apelującego, dotyczący naruszenia powyższego przepisu, a także przepisu art.217 § 2 kpc.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art.385 kpc oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, orzekając o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art.98 i 108 § 1 kpc w zw. z §6 pkt 3) i §13 ust.1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Iwona Wańczura